

РЕШЕНИЕ

№ 3075

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 74 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА

при участието на секретаря СОНЯ Д. КОНСТАНТИНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА Гражданско дело
№ 20231110116234 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на з срещу С. Г. М., с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.) за заплащане на сумата в размер на **3992,13 лева**, представляваща регресна претенция за изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и ликвидационни разноски за вреди на МПС „Мерцедес Ц500“ с рег. № „, причинени при ПТП, настъпило на 01.10.2015 г. в гр. София по вина на ответника, управлявал МПС „Ауди Ц3 Куатро“ с рег. № „, с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 29.03.2023 г., до окончателното изплащане на вземането.

Ищцовото дружество твърди, че на 01.10.2015 г. в гр. София ответникът, като водач на лек автомобил „Ауди Ц3 Куатро“ с рег. № „, с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, предизвикал ПТП, в резултат на което били причинени щети на лек автомобил „Мерцедес Ц500“ с рег. № „. Поддържа, че ответникът бил застрахован като водач на лек автомобил „Ауди Ц3 Куатро“ с рег. № „, по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при з, а за увреденото МПС „Мерцедес Ц500“ с рег. № „, имало сключена имуществена застраховка „Каско“ при з, като последното изплатило обезщетение за щетите по МПС „Мерцедес Ц500“ с рег. № „, в размер на 3952,13 лева, след което отправило регресна претенция срещу ищцовото дружество за платеното обезщетение и 15 лева ликвидационни разноски. Ищецът сочи, че при него била заведена щета № 1810027021, по която заплатил застрахователно обезщетение за вредите по лек автомобил „Мерцедес Ц500“ с рег. № „, в размер на 3967,13 лева чрез прихващане на насрещни вземания със з. По така изложените съображения моли съда да осъди ответника да му възстанови платеното обезщетение заедно с 25 лева - ликвидационни разноски. Претендира и направените в настоящото производство съдебни разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва иска. Прави възражение за изтекла погасителна давност. В условията на евентуалност оспорва да е виновен за настъпване на ПТП. Претендира и направените в настоящото производство съдебни разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства заедно и поотделно и с

оглед наведените от страните доводи, намира следното:

Съгласно чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.) освен в случаите по чл. 227, застрахователят има право да получи от застрахования платеното от застрахователя обезщетение, когато застрахованият при настъпването на пътнотранспортното произшествие е управлявал моторното превозно средство след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма или под въздействието на наркотично вещество или негов аналог, или е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за алкохол, наркотично вещество или негов аналог.

Възникването на това право се обуславя от установяването от страна на ищеца на три групи факти: 1) вредите по лек автомобил МПС „Мерцедес Ц500“ с рег. № „ възлизащи на претендирания размер, да са причинени от ответника чрез негово виновно и противоправно поведение; 2) възникнало действително договорно правоотношение между ответника и ищеца по договор за „Гражданска отговорност“ и заплащане от страна на застрахователя по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на застрахователно обезщетение на увреденото лице или на встъпилото в неговите права лице при настъпване на застрахователно събитие и 3) ответникът да е управлявал лек автомобил „Ауди ЦЗ Куатро“ с рег. № „ при причиняване на деликта след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма (над 0,5 промила на хиляда).

В тежест на ответника е да докаже възразенията си, а при установяване на посочените обстоятелства, че е заплатил процесната сума.

По възразението за изтекла погасителна давност в тежест на ищеца е да установи, че са се осъществили факти и обстоятелства, при които законът предвижда спиране или прекъсване на погасителната давност.

В разглеждания случай всички обстоятелства включени във фактическия състав на спорното право не са спорни между страните, като с доклада по делото същите са отделени за безспорни и ненуждаещи се от доказване, поради което и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването им за доказано. Нещо повече - същите се установяват и от неоспорените и приети по делото писмени доказателства – протокол за ПТП и образуваната във връзка с него административно-наказателна преписка, доклади по щета, опис на щета, опис - заключение по щета, застрахователни полици, преводно нареждане и др., като при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се установява, че ответникът е виновен за настъпване на процесното ПТП, тъй като на посочената дата и място на кръговото кръстовище на надлез „Надежда“ и бул. „Ломско шосе“ извършва маневра десен завой не от най-дясната част на пътното платно, с което става причина за настъпване на ПТП с движещия се от дясната му страна лек автомобил „Мерцедес Ц500“ с рег. № „. Не се спори, а и от административно-наказателната преписка, включително съдържащия се в нея протокол за химическа експертиза, се установява, че при настъпване на ПТП ответникът е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма – в случая – 0,7 промила.

Основният спорен по делото въпрос е погасено ли е вземането на ищеца по давност. Съобразно установената практика за регресните иски по суброгирания се застраховател се прилага общата давност по чл. 110 и сл. от ЗЗД, която започва да тече от момента на изплащането на застрахователните обезщетения на правоимащите лица, тъй като основанийето на тези иски не е застрахователното правоотношение, а възниква по силата на даденото от закона право на регрес с факта на изплащането на сумата от застрахователя /в този смисъл и Решение № 47 от 30.07.2019 г. на ВКС по т. д. № 1502/2018 г., I ТО/. Доколкото в случая дължимото от ищеца застрахователно обезщетение по процесната застраховка „Гражданска отговорност“ е погасено чрез прихващане, спорен е въпросът относно началния момент, от който тече давността на правото на регрес по чл. 274 КЗ (отм.) срещу виновния водач. По този въпрос съдът намира следното:

В разглеждания случай от представените по делото преводни нареждания се установява, че застрахователят по застраховка „Каско“ на увреденото МПС – з е изплатил застрахователно обезщетение за вредите от процесното ПТП на 17.11.2015 г. и на 18.12.2015 г. От неоспорените и приети по делото регресна покана, писмо и обратна разписка се установява, че ищецът з е получил регресната покана от з на 21.08.2018 г. По делото е

представено и писмо от з до з, получено от последното на 15.10.2018 г. (видно от отбелязванията), съгласно което е отправено изявление за прихващане на основание чл. 103, вр. чл. 104 ЗЗД на насрещно дължими и ликвидни задължения посочени в Приложение 1 и Приложение 2 съгласно одобрените в тях суми за плащане, като е включено и обезщетението за процесното събитие.

Не е спорно, че погасяването на задължението на застрахования делинквент спрямо третото лице може да се осъществи както чрез плащане, така и чрез прихващане, като способ за погасяване на две насрещни вземания до размера на по-малкото от тях на основание чл. 104, ал. 2 ЗЗД. Относно момента на настъпване на правните последици на прихващането в постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 103/01.08.2017 г. по гр. д. № 61323/2016 г. на ВКС, IV ГО, е прието, че направеното изявление за прихващане винаги има действие /двете насрещни вземания се погасяват до размер на по-малкото от тях/ към предвидения в чл. 104, ал. 2 ЗЗД момент, от деня в който прихващането е могло да се извърши, т. е. прихващането има обратно действие (в този смисъл Решение № 35 от 9.07.2019 г. на ВКС по т. д. № 1175/2018 г., I ГО).

В разглеждания случай съгласно събраните доказателства прихващането между насрещните вземания на застрахователите на делинквента и на собственика на уведеното МПС е извършено с изявление на застрахователя на собственика на увреденото МПС от 15.10.2018 г. Двете насрещни вземания са били изискуеми и ликвидни (установени по основание и размер) от датата на одобряване на сумите за плащане по описаните в Приложенията към писмото на з щети. Съгласно чл. 104, ал. 2 ЗЗД и предвид изложеното по-горе прихващането има действие от този момент, като посочената норма изрично предвижда погасяване на двете насрещни вземания до размера на по-малкото от тях, респ. погасяват се двете насрещни задължения, а не само на задължението на направилия изявлението за прихващане. Доколкото по делото не са налице конкретни данни относно конкретната дата на одобряване на претенциите следва да се приеме, че най-ранната възможна такава с оглед направените изявленията в писмото от 15.10.2018 г. е именно с получаване на писмото на з от ищцовото дружество - на 15.10.2018 г. Поради това неоснователно е твърдението на ищеца, че ефектът на прихващането е настъпил към момента, в който ищецът счетоводно е отразил същото. Следователно считано от 15.10.2018 г. з е погасило задължението на делинквента спрямо третото лице (з) и регресното вземане на този застраховател срещу застрахования е станало изискуемо. От този момент е започнала да тече и давността за събиране на процесното вземане, която изтича на 15.10.2023 г. Същата обаче е прекъсната с подаването на исковата молба на 20.03.2023 г., поради което възражението на ответника за погасяване на процесното вземане по давност, е неоснователно. Следва да бъде посочено, че дори и да се възприеме тезата на ответника, че най-ранният възможен момент за настъпване на ефекта на прихващането да е датата на получаване от ищеца на регресната покана от третото лице, то възражението за погасяване на разглеждания иск по давност, също би било неоснователно, тъй като от доказателствата по делото се установява, че същата е получената от з на 21.08.2018 г., когато и дружеството е узнало за пръв път за регресната претенция.

По изложените съображения се налага приемането на извод, че са налице предпоставките на чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.), поради което следва да се ангажира отговорността на ответника до размера на платеното от застрахователя обезщетение от 3952,13 лева, ведно с обичайните разноски от 25 лева, направени за неговото определяне. Ето защо предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен в пълния предявен размер от 3992,13 лева.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, поради което в негова полза следва да бъдат присъдени претендираните и направени такива в общ размер на 259,69 лева, от които 159,69 лева за платена държавна такса и 100 лева за юрисносултско възнаграждение.

С оглед изхода на спора разноски в полза на ответника не се дължат.

Така мотивиран, **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. Г. М., с ЕГН ***** и адрес гр. София, бул. „Ломско шосе“ № 126, да заплати на з, с ЕИК 831830482 и седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, ет. 2, на основание чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.) сумата в размер на **3992,13 лева**, представляваща регресна претенция за изплатено от ищеца застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и ликвидационни разноси за вреди на МПС „Мерцедес Ц500“ с рег. № „, причинени при ПТП, настъпило на 01.10.2015 г. в гр. София по вина на ответника, управлявал МПС „Ауди Ц3 Куатро“ с рег. № „, с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, ведно със законната лихва от 29.03.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **259,69 лева** – разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____